

Είναι η συγκλονιστική ιστορία ενός αγίου παππούλη, ακαδημαϊκού δασκάλου, που κλείστηκε στο ψυχιατρείο για να βοηθήσει τους ασθενείς, η οποία έχει ήδη μπει στο ιστολόγιο σε μορφή ηχητικού αρχείου ...

Όσοι αγαπούν τον Χριστό, θα μιλήσει στις καρδιές τους... Ευχαριστίες και στον π. Ευάγγελο Παπανικολάου, πόνημα του οποίου είναι το κείμενο που ακολουθεί και στη χειροτονία του οποίου δόθηκε ως ενθύμιο.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Αναλογιζόμενος την μέχρι τώρα ζωή μου και τα μεγαλεία του Θεού σε εμέ είδα την από την παιδική μου ηλικία φροντίδα Του και τις άπειρες ευεργεσίες Του. Γεννημένος σε ένα περιβάλλον ορθόδοξο, σε γεωργικό χωροχρόνο, ανατράφηκα στην αυλή του σπιτιού μου, στο προαύλιο της εκκλησίας και μέσα στην εκκλησία, όπου με οδήγησαν, όχι μόνο οι γονείς μου, αλλά και οι γείτονες. Με το κερί που έφτιαχναν από τα μελισσια που τρυγούσαν και προ παντός με τις προσευχές τους. Προσευχές που τις έβλεπα μπροστά μου, όρθρους και εσπερινούς που τους διάβαζαν από τα μεγάλα βιβλία που είχαν στα σπίτια τους, μεγάλα μηναία με ωραία γράμματα, καλλιγραφικά τυπωμένα με κόπο και ερυθρές επικεφαλίδες.

Γέροντες αγιορείτες με μακριές γενειάδες, καλογριές πτωχές με ταγάρια, πέρναγαν από τα σπίτια μας και άκουγα μαγεμένος τις ιστορίες τους από το Γεροντικό και τον Ευεργετινό.

Τότε σε ηλικία επτά ετών οι γονείς μου με έφεραν ένα Μάιο στον Άγιο Ιωάννη τον Μακρινό και λειτουργηθήκαμε πριν περίπου σαράντα χρόνια. Τότε είδα για πρώτη φορά τον γέροντα π. Δαμασκηνό και την μικρή αδελφότητα. Όλα έλαμπαν. Η ομορφιά του χώρου, η γλυκύτητα που έψαλλε ο γέροντας το Θεοτόκε Παρθένε, μου έκλεψαν την καρδιά. Η λειτουργία ήταν η ζωή μου. Ο παπά Θεόδωρος του χωριού μου ο πολίος γέρων ο πνευματικός του σπιτιού μας. Ο διάκονος π. Ιερεμίας με το προφητικό του κήρυγμα και την Αγάπη του στην Παλαιά Διαθήκη, μου δώρισε την Βίβλο, Παλαιά και Καινή Διαθήκη και με σαγήνευσε.

Σε ηλικία 12 ετών μέσα στην εκκλησιαστική ταραχή του 1974 γνώρισα τον π. Άγγελο, άνθρωπο του Θεού, λειτουργούντα καθημερινά, λάμποντα από την καθαρότητα και την απλότητα του. Είχε αρχίσει ήδη ο πόθος να με ζώνει για την ιεροσύνη. Η Ιατρική ήταν κάτι που μου κάλυπτε τον πόθο αλλά ποτέ δεν με αποπροσανατόλισε. Η ελευθερία του φοιτητή μου δίνει την ευκαιρία να γνωρίσω ό,τι ήθελα. Τον γέροντα Γελάσιο Παλαιολόγο από την Μικρά Άσία, χειροτονία του Αγ. Νεκταρίου άγοντα τότε το 100 έτος της ηλικίας του, τον π. Παχώμιο ασθενή μοναχό σε ένα παλιό σπίτι στα Εξάρχεια Κωνσταντινούπολης του Πνευματικού Φιλαρέτου τέκνο. Στην Σερβία τον π. Ιουστινο Πόποβιτς και είχα μία χαρά όταν μου είπε ότι το όνομα του ήταν Ευάγγελος, τον παπά Έφραϊμ στα Κατουνακιά που μου επιστήσε την προσοχή στην γαλιάντρα που είχα στο κλουβί να μην την αφήσω να μου φύγει και την ίδια ώρα μυστικά καταλάβαινα να μου υπενθυμίζει τον αγώνα για την Ιεροσύνη. Τον μακαριστό Παΐσιο και τις ώρες των συζητήσεων μέσα στα χιόνια αλλά και τον π. Πορφύριο μέσα στην παράγκα του, τότε που λίγοι τον γνώριζαν. Όλοι αυτοί σιγά μου έδειχναν την μνήμη μου και κυρίως μου αποδείκνυαν το Ύψιστο του Υπουργήματος της Ιεροσύνης.

Στο διάστημα της Φοιτητικής μου ζωής συνδέθηκα περισσότερο με τους πατέρες της Αγ. Παρασκευής Μαζίου γνωστούς μου από παλιά ως και με τον επίσκοπο κυρ – Γρηγόριο του οποίου η αγάπη και το πολυμαθές με εντυπωσίασαν ως και η συνέπεια στο Ευαγγελικό κήρυγμα.

Παρακολούθησα την ποιμαντική εργασία στον Ερυθρό του π. Φιλόθεου Φάρου που πλάτυνε τον νου μου και με απελευθέρωσε από ανόητους φόβους, μου έδειξε την αδυναμία της μη κοινωνίας και κυριολεκτικά με έμαθε τι δεν είναι εκκλησία. Στην στρατιωτική μου θητεία, ο Χριστός με πέταξε μέσα στην αγάπη των Κρητικών. Μου έδωσε φίλους δοκιμασμένους μέχρι σήμερα και κυρίως διά μέσω του γέροντος Τιμοθέου μου έδειξε τον παράδεισο. Ένας άρρωστος ξέπνοος άνθρωπος είχε όλο τον Χριστό και στον έδινε σαν φωνή αύρας λεπτής. Αυτός πρώτη φορά μου μίλησε για την ανάγκη της καρδιάς μου να γίνω ιερεύς. «Μην περιμένετε να μάθετε κάτι άλλο αφήστε το Άγ. Πνεύμα να σας οδηγήσει. Σας καλώ στην εκκλησία ως ιερέα. Όταν συναντήσετε Επίσκοπο που σας καλέσει υποταχθείτε. Μην φοβάστε. Εξ άλλου η Σάρκωση του Κύριου Ιησού Χριστού από την Κύρια Θεοτόκο έδωσε την δύναμη του μαρτυρίου σε όλους τους ανθρώπους». Εκεί ήταν ο γέροντας Εύμενιος που μας απεκάλυψε την μελλοντική αρχιεροσύνη του Γρηγορίου, αδιανόητη στον ίδιο. Εκεί ο π. Μεθόδιος της αγάπης έμπλεος και της προσφοράς αλλά εκεί και οι πρώτοι μου φίλοι κεκοιμημένοι. Κατά το μετέπειτα διάστημα γνώρισα στα Καλάβρυτα τον Γέροντα Άνθιμο της Λαύρας τον Ηγούμενο που έσωσε το Λάβαρο από τους Γερμανούς και ένωνε τον Χριστό και την Πατρίδα.

Και ξαναερχόμαστε πάλι από την αρχή στον Μακρινό με τον Γέροντα Δαμασκηνό να με καλεί να γίνω ιερεύς: εγώ θα πάω στον επίσκοπο και θα του πω καν' τον παπά ...; ...; Όμως εκοιμήθη ο μακάριος Δαμασκηνός και προστέθηκε στους Αγ. Πατέρες μας. Ο Χριστός

σιώπησε χρόνια ώσπου αναπάντεχα ο Γρηγόριος καλείται να ποιμάνει μια δύσκολη περιοχή του κόσμου και αυτός καλεί και εμέ συγκιρηναίο. Τότε μου είπε: γράψε Ευάγγελε την ζωή του π. Νικολάου να την μοιράσουμε σαν ενθύμιο την ημέρα της χειροτονίας σου. Έτσι για υπακοή την έγγραφα εις αποκάλυψη της μυστικής εργασίας του. Και διαρκή υπόμνηση μου του τι είναι Ορθόδοξος παπάς.

ΙΕΡΕΥΣ ΤΙΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ

Τον είδα αιφνίδια μέσα στον τεράστιο θάλαμο με τα 65-70 κρεβάτια μέσα στο πανδαιμόνιο που κάνουν 70 άνθρωποι όταν μαζευόταν και στριμώχνονταν σε ένα μικρό χώρο. Το φως πολύ. Έμπαινε από τα μεγάλα παράθυρα με τα σιδερένια κάγκελα. Ήταν πρωί περίπου 9 ή ώρα, όταν άνοιξε ή βαριά πόρτα, εξωτερική, και ανεβήκαμε ή νέα ομάδα των 10 φοιτητών, στο τμήμα αποτοξίνωσης στο Δαφνί. Πρόσωπα εκινούντο αέναα μέσα στο φαρδύ διάδρομο που άφηναν τα κρεβάτια τους. Άνθρωποι από όλα τα μέρη της πατρίδας και από πιο πέρα ακόμη. Με τις χαρακτηριστικές προφορές των Λαρισινών ή των Κρητικών και των νησιωτών. Κοντοί, ψηλοί, μελαχρινοί, άσπροι, αδύνατοι παχείς, πάσχοντες, όλος ο κόσμος αναγκασμένος να συμβιώνει.

Και μέσα σε αυτήν την άμπωτη και πλημμυρίδα των ανθρώπων ένας ψηλός ξανθωπός με μαύρα ρούχα και περιλαίμιο λευκό με λίγο υποτυπώδες γένι ξανθό άρχοντας, ατάραχος, γαλήνιος μέσα σ' αυτή την ταραχή. Κατάλαβα ότι επρόκειτο για ιερέα. Ευτυχώς είπα μέσα μου, ένας καθολικός ιερέας στο τμήμα αποτοξίνωσης. Ευτυχώς που δεν είναι ορθόδοξος. Να ξεφτιλιζόμαστε στους γιατρούς και στους συμφοιτητές μας!!! Ευτυχώς. Χωριστήκαμε σε δύο ομάδες, βάλαμε τις ιατρικές μας μπλούζες και με τον υπεύθυνο γιατρό προχωρήσαμε στο κρεβάτι του πρώτου ασθενούς. Τον φώναξε ο υπεύθυνος από την παρέα του, ήρθε ένας μικρός μαγκάκος από την Λάρισα ομιλητικός αλλά μαγκάκος. Δεν θυμάμαι τίποτα από το πρώτο αυτό μάθημα ούτε γιατί ήταν μέσα ο ασθενής ούτε τι φάρμακα έπαιρνε απλώς στην ρύμη των λόγων του είπε. “Έχουμε και τον παπά να μας βοηθά και περνάμε καλά και ενώ έπρεπε να φύγουμε σε τρεις μήνες επισπεύσαμε το πρόγραμμα χάρις σ' αυτόν και θα φύγω σε 1,5 μήνα”. Τότε με τάραξε ο λογισμός μου ένας καθολικός παπάς με το κουστουμάκι του βοήθησε αυτόν εδώ; Αδύνατον, ένας καθολικός παπάς!!!! Στην πρώτη μας αυτή συνάντηση ουδέν έπραξα παρ' όλο τον φυσικό μου κοινωνικό χαρακτήρα. Έφυγα όταν τελείωσε ο υποχρεωτικός μου χρόνος της παρουσίας.

Στη δεύτερη επίσκεψη την επόμενη εβδομάδα πάλι τα ίδια, άλλος ασθενής και νέα αποκάλυψη: “ευτυχώς που έχουμε τον παπά και μας βοηθά ειδικά τα βράδια που μένουμε με τους εαυτούς μας, μας παρηγορεί, μας εμψυχώνει. Είναι δικός μας παπάς, ορθόδοξος!”

Ένα κρύο ρεύμα με διαπέρασε, γκρεμίστηκαν όλα, ό ευσεβισμός μου δεν μπορούσε να δεχτεί ότι ένας παπάς ορθόδοξος ήταν μέθυσος, είχε ανάγκη αποτοξίνωσης και βρισκόταν πίσω από τα σίδερα με άλλους παρανόμους, μέθυσους και ναρκομανείς. Ούτε καν σε κάποιο ιδιωτικό κέντρο αποτοξίνωσης. Η ιδέα που είχα για άσπιλη εκκλησία και οφειλόταν στη νεότητα μου ξεθώριασε απότομα. Τον πλησίασα, στεκόταν όρθιος και συνομιλούσε με έναν άλλο ασθενή, που έτρεμαν τα χέρια του. Συνομιλούσε άπλα για το τίποτα, ο άλλος τον άκουγε, του έλεγε για τα προβλήματα του, του μιλούσε γρήγορα, ό παπάς άκουγε με μία απέραντη στοργή κοιτάζοντας τον. Είχε πρόσωπο καθαρό, μάτια γαλάζια-θάλασσα, ηλικία 55 χρονών περίπου, χέρια άσπρα δάκτυλα μακριά, τέλος πάντων, όλα πάνω του είχαν κάτι το αρχοντικό. Του απάντησε σιγά με μια προφορά με αγγλική ηχώ. Ήταν ξένος. Παπάς ορθόδοξος ξένος.

Μόλις τελείωσε με τον άρρωστο στράφηκε σε μένα και με ρώτησε: «χάου αρ γιου?». Έμαθα ότι ήταν Έλληνας που γεννήθηκε στο εξωτερικό, οι γονείς του είχαν φύγει για την πέρα από τον Ατλαντικό Αμερική. Τον έστελναν όμως οι γονείς του στους παππούδες του στην Κατερίνη, έτσι είχε μάθει καλά ελληνικά και είχε ένα σύνδεσμο με την παράδοση της χώρας μας. Ένωθα ήδη άνετα σαν να τον γνώριζα από χρόνια, είχαν φύγει όλοι οι ενδιασμοί μου.

Τι θέλετε από μένα με ρώτησε.

Θέλω να μάθω γιατί βρίσκεστε σε αυτό το χώρο και θεραπεύεστε, τέλος πάντων να σας γνωρίσω.

Έλατε στο δωμάτιό μου.

Ναι, μέσα σε αυτό το χάλι υπήρχε ένα μικρό δωματιάκι, στενό δωματιάκι με ένα κρεβάτι, παράθυρο βορινό, τοίχοι πανύψηλοί, 4 μέτρα ύψος, ένα γραφείο, εικόνες ρωσικές, καντήλι, κομποσκοίνι, θυμιατήρι, πετραχήλι, φάρμακα πάνω στο γραφείο και βιβλία. Ήταν ένα μικρό καλογερικό κελί μέσα στη ταραχή 70 τροφίμων του ψυχιατρείου. Εκεί άρχισε ή αποκάλυψη της χάρης του Θεού. Το όνομα Νικόλαος, ορθόδοξος ιερέας της αρχιεπισκοπής της Αμερικής. Καθηγητής του Χάρβαρντ στην έδρα των Παλαμικών σπουδών και ποιμαντικής ψυχολογίας. Καθηγητής στο Χάρβαρντ στο μεγαλύτερο πανεπιστημιακό ίδρυμα της Αμερικής και τώρα τρόφιμος της ψυχιατρικής πτέρυγας του Δαφνίου στο τμήμα αποτοξίνωσης, η διαφορά είναι ιλιγγιώδης.

Πάτερ; Πώς φτάσατε εδώ;

Ήμασταν μία παρέα φίλοι που τελειώσαμε τη σχολή του τιμίου Σταυρού στην Βοστώνη. Παντρευτήκαμε, κάναμε παιδιά και γίναμε ιερείς. Ό καλύτερος όλων μας πριν περίπου δέκα χρόνια πέθανε αιφνίδια. Τον κηδεύσαμε και γυρίσαμε στα σπίτια μας. Τότε με κατέλαβε ένα πνεύμα λύπης και από τότε άρχισα να πίνω. Τέλος πάντων σε λίγο καιρό ήμουν εξαρτημένος από το ποτό, εάν δεν έπινα έτρεμα. Δεν μπορούσα να διευθετήσω τα θέματα μου. Στην αρχή το έκρυβα από την γυναίκα μου και τα παιδιά μου, δε μεθούσα αλλά έπινα, ήμουν με ένα ποτήρι στο χέρι. Πειράχτηκε και το ήπαρ μου.

Όλο το θέμα ήταν μία πρόκληση για την ιατρική μου γνώση, τίποτα από τα παραπάνω δεν συμβάδιζε με την νηφαλιότητα του ανδρός με την αρχοντιά του και την έλλειψη νευρικότητας. Είχε έρθει η ώρα να φύγουμε. Του ζήτησα να του φέρω κάτι για παρηγοριά του μέσα σε αυτούς τους τοίχους. Ένα βιβλίο του Ρωμανίδη μου λέει, τον είχαμε δάσκαλο τον Ρωμανίδη. Στη νέα συνάντησή μας την επόμενη εβδομάδα κρατούσα στο χέρι μου το δεμένο βιβλίο του Ρωμανίδη «ΡΩΜΑΙΟΙ Ή ΡΩΜΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ». Ανέβηκα τρέχοντας τα σκαλιά να συναντήσω τον Νικόλαό μου τον άρρωστό μου, τον βρήκα στο δωμάτιό του καθισμένο σε μία μικρή πολυθρόνα και στο χέρι του ένα μικρό κομποσκοίνι. Του έδωσα το βιβλίο στα χέρια του. Είχε κόκκινο σκληρό εξώφυλλο, το γύρισε με αγάπη, διάβασε τα κεφάλαια. Χάρηκε σαν μικρό παιδί.

Είμαι εδώ πάνω από τρεις μήνες, βγαίνω σπάνια δεν έχω που να πάω, δεν μου έχουν φέρει ένα δώρο. Πόσο χαίρομαι για αυτό που μου έφερες. Αυτός ο άνθρωπος έφερε αέρα ορθοδοξίας, γκρέμισε το σχολαστικισμό της γερμανικής ιδεολογίας, έδειξε τον πλούτο μας!!! Ότι μας έλεγε ό γέρο Ιωσήφ αυτός το έβαλε στα πανεπιστήμια.

Ποιός γέρο Ιωσήφ;

Ο ησυχαστής, ο παππούς ο σπηλεώτης. Τον γνώρισα το 1960 όταν πήγαινα στο Άγιο Όρος, στη Νέα Σκήτη, με δεχόταν στο κελάκι του. Μου έμαθε να προσεύχομαι με το κομποσκοίνι ώρες και ώρες, φωτόμορφος, γλυκός, αυστηρός. Προσοχή έλεγε στο νου, πρώτα προσβολή μετά συζήτηση με τον λογισμό μετά συγκατάθεση!!! Συγκατάθεση, θάνατος, αρχή αμαρτίας, η αμαρτία δόντι ιοβόλο του θανάτου. Προσοχή όχι συζήτηση με τον λογισμό, νίψη. Αυτά που ο γέροντας τα παρέδωσε εμπειρικά, ο Ρωμανίδης τα κατέγραψε τα στήριξε αγιοπατερικά

και τα εξαπέστειλε στα πέρατα της γης, ώστε να έχουμε και εμείς χαρά εκεί στην Αμερική. Όταν έγινα ιερέας με τον πρώτο μου μισθό έστειλα ένα δώρο στον γέροντα Ιωσήφ, του έστειλα ράσα καλογερικά όχι κάτι το ακριβό, τα είχα τυλιξει και σε ένα γκρι χαρτί, έγραψα την διεύθυνση και τα έστειλα. Μετά από πέντε χρόνια τον επισκέφθηκα στο κελί του, όπως καθόταν είδα πίσω του στο περβάζι το δώρο μου ανέγγιχτο αμέσως σκούρυνε το προσωπό μου. Του λέω: «Γέροντα σου έστειλα ένα δώρο με τα πρώτα μου χρήματα και εσύ ούτε που το άγγιξες!!!» Μου λέγει: «π. Νικόλαε, παιδί μου δεν μου λείπει τίποτα, έχω τον Χριστό. Δεν μου λείπει τίποτα, το δώρο σου το είδα έσκισα μία άκρη και το είδα. Το άφησα εδώ χρόνια να μου λέγει ο λογισμός άνοιξε το και να τον ξεχνώ αλλά να σε θυμάμαι. Θα μπορούσα να το έχω δωρίσει σε τόσους που έρχονται εδώ αλλά το άφησα για τον παπά Νικόλα, έλα να βάλουμε τον πλάγιο του δεύτερου ήχου να παρηγορηθείς». Μου έμαθε να προσεύχομαι με το κομποσκοίνι για τον κόσμο για τις αμαρτίες μου και πάλι έμπονα για τον κόσμο. Όλες τις ακολουθίες τις έκανε με το κομποσκοίνι έκτος της Θείας Λειτουργίας.

Πάτερ απορώ πώς εσείς που γνωρίσατε ένα τόσο άγιο άνθρωπο πέσατε σ' αυτό το πάθος της οινοποσίας. Η προσευχή δεν σας προστάτεψε δεν σας βοήθησε να γλιτώσετε από τον πειρασμό αυτόν;

Ευάγγελε μην ξεχνάς το αρκεί σοι η χάρις μου του Παύλου.

Ξέρετε με σκανδάλισε στην αρχή τουλάχιστον το θέμα σας.

Σε σκανδάλισε ή σε φόβισε για το ευόλισθον της φύσεώς μας; Είσαι αυτάρκης στην νομιζόμενη σου καθαρότητα και φοβάσαι μήπως την χάσεις, μήπως κάνεις κάποιο λάθος και χάσεις την καλή γνώμη για τον εαυτό σου και για τους άλλους. Σε νοιάζει τι θα πει ο κόσμος. Αδελφέ μου και φίλε μου η νεότητά σου είναι κακός σύμβουλος όπως και σε μένα κάποτε. Η πείρα του βίου και η συναντίληψη της χάριτος με έπεισε ότι όποιος και αν είμαι ότι και αν κάνω είμαι δεμένος με τον Χριστό και φωνάζω ελέησον με ο Θεός, ελέησον με Κύριε ως οίδας και ως θέλεις ελέησον με. Και λέω μέσα μου όλοι σώζονται εγώ κολάζομαι. Ελπίζω στον Χριστό και στην Παναγία. Ελπίζω στο έλεος του Θεού που χαρίζει τον παράδεισο σ' αυτούς που πιστεύουν ότι είναι ανάξιοι του παραδείσου.

Και πάλι ο αδυσώπητος χρόνος τελειώνει.

Πάτερ θέλετε να σας φέρω κάτι την επόμενη συνάντησή μας;

Ναι θέλω κάτι επειδή έχω τέσσερα παιδάκια στην πατρίδα και τα έχω επιθυμήσει. Φέρε μου σε παρακαλώ ένα μικρό παιδάκι και φώναξέ με να βγω στο παράθυρο από τα κάγκελα να το δω να δω τα ματάκια του να παρηγορηθώ.

Βρήκα τον μικρό μου βαπτισμένο Σωτήριο τον πήρα αγκαλιά, πέρασα την πόρτα και σταθήκαμε κάτω από τα σίδερα.

Π. Νικόλαε, π. Νικόλαε, ήρθαμε. Πρόβαλε η φιγούρα του πίσω από τα σίδερα άπλωσε τα χέρια του από ψηλά μας κοιτάζε, μας χαμογελούσε, μιλάγαμε από εκεί. Χάρηκε, θυμήθηκε τα δικά του, απλώθηκε η νοσταλγία. Δεν ήταν πίκρα ήταν μια νοσταλγία για τον παράδεισο μας. Μας ευλόγησε και αποχωρήσαμε. Ποιος είναι πλούσιος, Λωξάνδρα μου, εν τω ολίγω αναπαυόμενος, τζόγια μου ...; Πάτερ, η Αμερική φημίζεται για τα αποτοξινωτικά της κέντρα, πώς ήρθατε σ' αυτές τις άθλιες συνθήκες.

Ευάγγελε πριν πολλούς μήνες προκηρύχτηκε μια θέση στο πανεπιστήμιο της Αθήνας παλαμικών σπουδών. Ήρθα λοιπόν κι εγώ αφού πήρα την άδεια από το πανεπιστήμιο μου στο Χάρβαρντ να βάλω τα χαρτιά μου γι' αυτή την έδρα. Οι μήνες περνούν δεν γινόταν τίποτα. Καθηγητικές ίντριγκες, συνεδριάσεις επί συνεδριάσεων, τίποτα. Την έδρα μου στο Χάρβαρντ την είχε πριν από μένα ο Γεώργιος Φλορόφσκι. Αυτός είναι ένας μεγάλος Θεολόγος και πραγματικός φιλέλληνας και είναι ο γέροντάς μου.

Από έκπληξη σε έκπληξη.

Γέροντάς σας αυτός ο μέγας;

Ναι και είναι πραγματικά μεγάλος πνευματικός Θεολόγος και σημειοφόρος άνθρωπος θυσίας. Σπουδαγμένος και στην ποιμαντική Ψυχιατρική και στην ψυχολογική αντιμετώπιση των εθισμένων χρηστών σε ουσίες και ποτό. Αλλά όλα αυτά τα ασκούσε με απέραντη αγάπη και υπομονή. Για να κατανοήσεις το μέγεθος του ανδρός θα σου πω μία ιστορία στην οποία ήμουν μάρτυρας της θαυμαστής θεραπείας ενός εφήβου. Μια οικογένεια έφερε το

παιδί της 18 ετών που έπασχε από ηβηφρενία. Η κατάσταση ήταν δύσκολη αθεράπευτη σχεδόν τον παρακάλεσαν να τον δεχτεί να τον αναλάβει. Πράγματι τον πήρε σε ένα σπίτι στην εξοχή που είχε πολλά στρέμματα, με σημύδες ένα μεγάλο αγρόκτημα. Μπήκαν μέσα οι δυο τους, το αγρίμι και ο π. Γεώργιος και έκλεισαν την βαριά πόρτα. Μετά τρεις μέρες παρέδωσε το παιδί υγιές και σώφρον στους γονείς. Το παιδί αυτό σπούδασε και είναι υγιής έκτοτε και μάλιστα τώρα είναι και επίσκοπος της Εκκλησίας μας. “Όταν τον ρώτησα π. Γεώργιε πώς έγινε αυτό μου είπε ό,τι πήρε το παιδί και του είπε: «παιδί μου εγώ θα καθίσω σ’ αυτήν την σημύδα. Όλος ο χώρος είναι δικός σου, κάνε ό,τι θέλεις και όταν θέλεις έλα να μιλάμε.» Τρεις μέρες και τρεις νύχτες έκανε ό,τι ήθελε. Κατέστρεψε το ψυγείο, την βιβλιοθήκη μου, τα λουλούδια και όποτε ήθελε με πλησίαζε και μιλάγαμε. Εγώ καθόμουν στην σημύδα τον κορμό και περίμενα χωρίς να ταράζομαι για ό,τι γινόταν, τρεις μέρες εκεί δεν σηκώθηκα, δεν έφαγα, δεν ήπια νερό. Την τρίτη ημέρα ήρθε το παιδί γαλήνιο μου φίλησε το χέρι, με σήκωσε, με βοήθησε να περπατήσω γιατί ήμουν σαν πεθαμένος, ανοίξαμε την πόρτα και τον παρέδωσα στους γονείς του. Ιματισμένο και σωφρονούντα. Πάτερ Γεώργιε, και τρεις ημέρες πώς κάνατε τις στοιχειώδεις ανάγκες σας; Τα έκανα πάνω μου δεν μετακινήθηκα καθόλου, ήθελα να δώσω μία θυσία γι’ αυτόν στο Θεό, την υπομονή μου, την κατάργηση των συμβατικών καθημερινών πρακτικών. Δεν είναι τίποτα, ο Θεός μου χάρισε υγιή τον άνθρωπο και δι’ αυτού μου χάρισε και γεύση της Βασιλείας του. Τέτοιος άνθρωπος ήταν αυτός, αληθής Θεολόγος, άνθρωπος της Λειτουργίας αλλά και πέρα απ’ αυτήν. Πάντα έλεγε: δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τη ανεσπέρω ημέρα της βασιλείας σου.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

Από τις συζητήσεις που είχαμε καταθέτω εδώ μερικά.

Πρόσεχε ιερέυ τον εαυτό σου μην ξεχάσεις να βλέπεις τον Θεό.

Ορκίστηκες να έχεις τον νου σου στην Σωτηρία τόσο την δική σου όσο και των άλλων.

Κάθε καιρός είναι κατάλληλος για να δώσεις το Βάπτισμα και την Θεία Κοινωνία γιατί κάθε καιρός είναι κατάλληλος για τον θάνατο.

Να θυμάσαι ότι ο άνθρωπος μπορεί να πει όχι στον Θεό, ο Θεός δεν μπορεί να πει όχι στον

άνθρωπο. Αυτού του Θεού είμαστε ιερείς, που επιτρέπει στο πλάσμα του να πει όχι να μην γίνει το θέλημά σου δηλαδή να γεννήσει την κόλαση.

Στους ανθρώπους μπορείς να πεις ότι ο Χριστός κατέβηκε στον Άδη εκεί μας αναμένει όσο πιο βαθύς είναι ο Άδης σου τόσο βαθύτερα είναι ο Χριστός.

Η οδύνη είναι το ψωμί που ο Θεός μοιράζεται με τον άνθρωπο και που έχει υποχρέωση ο δούλος του ο παπάς να μοιραστεί κι αυτός με τον σύνολο του. Στον Σταυρό ο Θεός ενάντια σε ότι είχαμε ποτέ φανταστεί για θεό, τάχθηκε με το μέρος του ανθρώπου.

Ο Θεός έγινε άνθρωπος, δηλώνει την αγάπη του ζητά την αγάπη μας και μας απαλλάσσει από κάθε οφειλή.

Ο αγώνας μας είναι η προσοχή στην πνευματική πηγή του κακού, το οποίο δεν προέρχεται από την φύση αλλά συντελείται μέσα στο πνεύμα.

Αυτός που είδε την αμαρτία του είναι πιο μεγάλος από αυτούς που γνώρισαν αγγέλους. Τότε από την άβυσσο των αμαρτιών μου επικαλούμαι την άβυσσο της Χάριτος σου.

Πρόδος στον αγιασμό σου, παπά μου, φαίνεται όταν η καρδιά σου ήσυχη διαστέλλεται και ανθίζει σε κοσμική ευσπλαχνία, δεν μπορεί να κρίνει κανένα, σηκώνει το κακό όλου του κόσμου, περνά την Γεθσημανή και καλύπτει τα πάντα με τον μανδύα της αγάπης. Η αγάπη είναι ο Θεός που ρίχνει το βέλος τον Μονογενή του Υιό αφού έβρεξε την ακίδα του βέλους με το ζωοποιό πνεύμα. Η ακίδα είναι η πίστη που όχι μόνο εισάγει το βέλος αλλά και τον τοξότη μαζί της.

Ευάγγελε μου, αν ποτέ γίνεις ιερέας να θυμάσαι ότι αυτό που σκανδαλίζει τους άπιστους δεν είναι οι άγιοι αλλά το αναμφισβήτητο γεγονός ότι δεν είμαστε όλοι άγιοι. Η κατάσταση του κόσμου μοιάζει με αυτήν την προ του Μ. Κωνσταντίνου, και χειρότερη γιατί τότε οι άνθρωποι ήσαν ειδωλολάτρες τώρα είναι άθεοι. Έτσι αντί η εκκλησία να κρίνει τον κόσμο η 'Εκκλησία κρίνεται από τον κόσμο γιατί ο κόσμος μπορεί να την κατηγορήσει ότι μέσα σε τόσους αιώνες έχασε την ικανότητα της μαγιάς και **ΑΝΤΑΝΑΚΛΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ** και μάλιστα

πιστά. Η εκκλησία από αρραβωνιαστικιά έγινε ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ κοινωνία. ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ εξεγείρει, ανατρέπει όχι την δομή του κόσμου αλλά την δομή του ανθρώπινου πνεύματος. Ο Χριστός εντός.

Απόκτησε την εσωτερική ειρήνη και πλήθος ανθρώπων θα βρει την ειρήνη δίπλα σου. Παπά μου, το να πλησιάσεις τον σύγχρονο άνθρωπο είναι τέχνη. Το ουσιώδες είναι να μεταφερθείς στην θέση του, να σβήσεις τον εαυτό σου και να αφήσεις τον Χριστό να μιλήσει.

Όλη σου η Θεολογία που σε έμαθαν σωριάζονται σαν θρύψαλα μπροστά σε ένα εγκληματία, ένα νεκρό, μια μοναξιά. Όμως η ζωντανή ζεστασιά της παλάμης σου μπορεί να κάνει ανθρώπους σβησμένους, λερωμένους κι άσχημους να ακτινοβολούν ξαφνικά ακτίνες Φωτός και να ανασύρεις στην επιφάνεια αυτό που κοιμάται. Την κοινωνία.

Ο Μυστικός Δείπνος, η Θεία Κοινωνία, που ετοιμάζεις είναι μυστήριο εν πορεία, γι' αυτό στεκόμαστε όρθιοι. Και αν γίνουμε απόβλητοι από την κοινωνική ζωή πρέπει να ωριμάσουμε σαν μία γενιά ομολογητών.

...; ...; ...; ...; ...; ...;

Πάτερ Νικόλαε είδα ότι είσαι άνθρωπος του Θεού. Σε παρακαλώ πες μου ποιά είναι Η μυστική σου εργασία, τι μου κρύβεις;

«Ευάγγελε μου ήλθε η ώρα νομίζω να μάθεις όλα τα κατ' εμέ σαν μία παρακαταθήκη Διδασκάλου προς μαθητή. Δεν είμαι άρρωστος τουλάχιστον δεν πάσχω από αλκοολισμό!!!! Μεταξύ των σπουδών μου είναι και η ψυχολογία του χρήστη. Αφού ήρθα στην Αθήνα και κατέθεσα τα χαρτιά μου και ο καιρός περνούσε, με το σήμερα αύριο, μίλησα με τον διευθυντή της κλινικής που είναι φίλος μου από την Αμερική, του είπα για προγράμματα στην Αμερική όπου ο γιατρός ζει μαζί με τους αρρώστους για όλο τον χρόνο του προγράμματός τους με εξαιρετικά αποτελέσματα. Έτσι παρακολουθώ το πρόγραμμα, χωρίς κανείς να το γνωρίζει από τους συναρρώστους μου. Ζω έγκλειστος τρεις μήνες περίπου, επιταχύνθηκε το πρόγραμμα αλλά κυρίως αυτοί που έφυγαν αυτό το διάστημα δεν υποτροπίασαν».

Μα τι μου λέτε, πουλήσατε τον εαυτό σας σαν δούλο εδώ μέσα, δεν βλέπετε ούτε καν παιδιά, υποφέρετε την τρέλα του καθενός.

Ναι αλλά έχω το δωματιάκι μου, την προσευχή μου την πίστη μου, έχω τον καθρέφτη μου όλους τους αδελφούς τους έγκλειστους. Εκείνο που με ξεσχίζει τα σπλάχνα ήταν ότι δεν μπορούσα να λειτουργώ. Τώρα τελευταία παίρνω κι εγώ όπως όλοι μία άδεια και πηγαίνω εδώ σε ένα μοναστηράκι να λειτουργώ και επανέρχομαι.

Μα δεν τρελαθήκατε εδώ μέσα φυλακισμένος αναίτια τόσους μήνες; Πιέστηκα πιέστηκα ήταν εμπειρία τάφου αλλά όμως γνώρισα όλους αυτούς τους φίλους του Χριστού τους ελάχιστους. Αυτούς που πιστεύουν ότι είναι ανάξιοι του παραδείσου, τους συμπαραστάθηκα, τους άκουσα, τους έδωσα λίγο νερό, λίγη πίστη και κυρίως επλατύνθηκα κι εγώ και πάλι δούλος αχρείος είμαι. Αναλογίζομαι την ώρα της εξόδου μου και ελπίζω στο έλεος της εκκλησίας Του και στο ιδικό Του.

Πάτερ Νικόλαε, είστε τόσο νέος ούτε 53.

Ήταν Τετάρτη της πρώτης των νηστειών που κάναμε αυτή την κουβέντα της καρδιάς, που μου χάραξε την καρδιά.

Την Παρασκευή θα πάρω άδεια, θα πάω στο μοναστηράκι που σας είπα για τους χαιρετισμούς και για λειτουργία την Κυριακή της Ορθοδοξίας. Ελάτε κι εσείς να σας δούμε. Πάρτε ένα τηλέφωνο το Σάββατο να σας πούμε την ώρα της Λειτουργίας την Κυριακή.

Πράγματι το Σάββατο των Αγίων Θεοδώρων τηλεφώνησα. Ευλογείτε πάτερ ο Κύριος. Σας παρακαλώ θέλω να μιλήσω στον πατέρα Νικόλαο. Δεν γίνεται, μου είπε. Πότε να ξαναπάρω για τον π. Νικόλαο, πότε; Μόλις προ ολίγου τελείωσε την Θεία λειτουργία κατέλυσε και πέθανε μπροστά στην Αγ. Τράπεζα την ώρα που την ασπαζόταν για να βγει από το Ιερό. Επειδή αργούσε να βγει μπήκε ο εκκλησάρης και τον βρήκε γονατιστό αλλά χωρίς πνοή. Έχει έρθει η αστυνομία, θα τον πάνε για νεκροτομή, θα τον στείλουν στην Αμερική.

Δεν ξέρω τι λέτε, πάτερ, εγώ προχτές του μίλησα, τέλος πάντων ήμασταν μαζί. Ήταν μια χαρά. Δεν μπορεί, δεν είναι αυτός.

Όχι αυτός είναι. Έτσι το ήθελε ο Θεός.

Έτσι ετελειώθη ο Νικόλαος ο άρχων, ο εργάτης των εντολών του Χριστού, ο κρυφός, ο φίλος μου, ο ολιγοήμερος, ο γνήσιος ποιμένας που άφησε τα 99 για το ένα, που πουλήθηκε δούλος σαν κι αυτόν τον επίσκοπο του γεροντικού, ο ιερέας του 20 αιώνας του απατεώνας που τα μάτια του δεν απατήθηκαν αλλά είδε καθαρά την εικόνα του κόσμου χωρίς φαντασία. Ας έχουμε την ευχή του.

(Από το «Ενθύμιο Χειροτονίας εις Πρεσβύτερο π. Ευαγγέλου εξ ιατρών 14/11/2009»)

πηγή:

<http://dosambr.wordpress.com/2010/08/17/%CE%B9%CE%B5%CF%81%CE%B5%CF%8D%CF%82-%CF%84%CE%B9%CF%82-%CF%84%CE%BF%CF%85-20%CE%BF%CF%85-%CE%B1%CE%B9%CF%8E%CE%BD%CE%BF%CF%82/>